

KAPITOLA 4

LÁVA SA NEDÁ STRIEĽAŤ

Max osekával čakanom konáre. Radšej by bol použil sekeru, ale keby teraz Ali požiadal, aby mu ju spravila, pravdepodobne by ho zhodila zo stromu.

Ako ubúdalo konárov, svetla pribúdalo a kostlivci si mohli vybrať už len medzi slnečným svetlom alebo lávou. Slnko zasvietilo na prvého kostlivca, ktorý sa vznietil a začal splašene pobehovať, hľadajúc tieň. Max nadšene zvýskol. Jeho radostné výskanie sa však rýchlo zmenilo na výkrik hrôzy, keď mu pri uchu zasvišťal šíp a stratil sa v korune stromu. „Pozor, Ali, zúria,“ skríkol a pustil sa ďalej stínať konáre. Slnko už zapadalo a ak by zostali tu hore aj po zotmení, kostlivci by sa mohli ďalej slobodne potulovať po farme.

Dovtedy by sa stihla vrátiť aj jeho mama. Bol taký ustráchaný predstavou, že ich nachytá a potrestá, že mu celkom ušlo skutočné nebezpečenstvo, ktorému čelia. Trest bol hádam najlepšia voľba, pretože tou najhoršou bolo, že by jeho mamu cestou domov napadla tlupa príšer. Náhle si to uvedomil a skríkol: „Musíme sa ich zbaviť, než sa vráti mama!“ A ťal do konárov ešte zúrivejšie.

Uvedomil si, že Ali už nie je za ním. Napadlo mu, že sa musela schovať v korune, aby sa skryla pred šípami. Takže ich obidvoch bude musieť zachrániť on.

Jeho drevorubačské schopnosti boli odmenené ďalšou hárstkou kostlivcov, ktorí sa vznietili. Zopár ich vbehlo do lávy, ale nestíhal so zapadajúcim slnkom. Okrem toho sa mu zazdalo, že od cestičky začul oslie híkanie.

„Alica, pomôž mi!“ skríkol, keď uvidel, ako do matného svetla vkročil ďalší kostlivec a... A nič. Slnko už bolo príliš nízko a pre príšery bolo bezpečné vykročiť z tieňa.

Ostatní išli po vzore prvého a tiež vykročili von z tieňa, aby našli lepší uhol pre strelbu, a začali natahovať luky.

Max sa otočil, aby skočil do hustejšieho porastu za Alicou, ale tá bola znova rovno za ním a čosi držala v rukách.

„Tu máš,“ povedala a pritlačila mu čosi na hrud'. Luk.

Podala mu tri šípy: „Mier presne, máme len tieto,“ a vytiahla ďalšie, pre seba, „mohla som vziať len tie, ktoré po nás vystrelili. Neviem ich vyrobiť viac, kým sme tu zaseknutí.“

Napla vlastný luk a zamierila. Lukostrelbe sa učili toho roku v škole, ale veľmi v nej nevynikali. Nezaujímalo ich to. Ali sa skôr zamerala na vyrábanie užitočných vecí a chov zvierat a Max zase na históriu a architektúru ako zvyšok jeho rodiny. Museli sa však naučiť brániť pre prípad, že by narazili na kostlivca, zombie alebo sliediča.

Brnk a šíp minul cieľ. Kostlivec, na ktorého smeroval, si Alicu všimol a vystrelil na ňu. Skrčila sa. „Ďakujem,“ skríkla na neho a vzala šíp, ktorý ju minul a zabodol sa do konára. Namierila a znova vystrelila. Tentokrát trafila, šíp sa kostlivcovi zavrtal do lebky a ten padol ako vreca zemiakov.

„Dobrá trefa,“ zvolal Max a napol svoj luk. *Pomaly natiahni tetivu, zabor ju do líca, dýchaj.* To hovoril jeho učiteľ – zvláštne rady, myslel si, avšak zakaždým, keď sa ich nedržel, šíp letel mimo a raz ním trafil spolužiaka, ktorý musel ísť k zdravotníčke vypiť elixír. Max zase za riaditeľom.

Nemysli na to. Mysli na šíp. Existuješ len ty, tvoj šíp a tvoj cieľ.

Ali skolila ďalšieho kostlivca. Zostávali traja a Max mal ešte všetky tri šípy. Zasadil jeden do tetivy a natiahol ako len vládol. Pomaly dýchal a zamieril. *Tam.* Jeho cieľom bol kostlivec, zozadu osvetlený lávou.

Max vypustil šíp a ladným oblúčikom vrazil rovno do hrudnej kosti kostlivca. Ten padol vzad rovno do lávy, ktorá ho ihneď spálila.

„Ešte dvaja,“ skríkla Ali. „Ja už nemám šípy, pokiaľ sem nejaké nevystrelia. Je to na tebe.“

Max si chcel premyslieť frajerskú alebo aspoň odvážnu odpoveď, ale nebolo kedy. Jeden z kostlivcov už napínal luk a mieril rovno na neho. Tak rýchlo, ako len vedel, Max nasadil a vypustil ďalší šíp, nemysliac na nič okrem svojho cieľa.

Šíp trafil kostlivca do očnej jamky a ten ani nestihol vystreliť, už bol na zemi. Ali zvýskla radostnejšie, než sa pamätal, odkedy sa nastáhovala. Zostával posledný šíp. S úšľabkom naposledy zamieril.

Kostlivec nemieril na nich. Upútalo ho niečo na zemi, Max s Alicou akoby tam odrazu ani neboli. Max na moment ustrnul s napnutým lukom v ruke a pripravil sa skoliť posledného nepriateľa, aby sa tým mohol pri večeri chváliť. Už vedel presne, čo povie.

„MAX! ČO TO ROBÍŠ, ANCIJÁŠA TVOJHO?!“

Mama sa vrátila.

Posledný šíp vystrelil celkom mimo, zabodol sa do kopca, v ktorom celá tá kalamita začala.

Hnev Maxovej mamy prekonal lávu aj kostlivcov. So zúrivým zavytím odopla lopatu z Františkinho chrbta a celou silou udrela posledného kostlivca, až mu preliačila lebku. S hrkotom sa zrútil na zem.

Prikázala deťom zliezť zo stromu a skontrolovala, či nie sú zranení. Čím si bola istejšia, že žiadne zranenia nemajú, tým bola prehladka drsnejšia.

Spokojná od nich odstúpila, vystrela ruky a vyzvala ich: „Luky.“ Bez odvrávania jej ich podali. Max sa pozrel na Alicu. Oči mala od strachu vypučené a napadlo mu, či aj on tak vyzerá. „Čakany,“ prikázala znova mama a Max jej ten svoj zdráhavo podal. Ledva ho použil, a teraz bol preč. Ďalej im prezrela batohy pre prípad, že by tam mali niečo ďalšie. Skonfiškovala im lopaty, fakle, všetko, čo vydolovali, a aj drevo, ktoré Alicia zozbierala zo stromu.

„Odkiaľ to všetko máte?“ vyzvedala mama. Deti sa na seba pozreli. Alicia nebadane pokrútila hlavou. Max musel teda klamať.

Mykol plec om povedal, čo mu prvé napadlo: „Našli sme ich. V lese.“

„V opustenej chalupe,“ dodala Alicia a Maxova mama na nich vrhla podozrievavý pohľad.

Maxom ihneď trhlo. Kiež by to nebola povedala. Jeho mama poznala kohosi, kto nedávno opustil svoju lesnú chalupu, a pomyslenie, že Max sa v tých končinách potuluje, ju určite nepoteší.

Maxova mama zalapala po dychu, zrak upierala raz na neho, raz na Ali a dievča dokonca o krok ustúpilo.

„Nie v tej chalupe, mami,“ povedal Max a nevšimnal si Alicin zmätený pohľad, „našli sme jednu neďaleko ohrady pre ovce.“

Maxova mama si pošúchala čelo a vzdychla. Vyzerala veľmi unavené. „Chodte dnu, obaja. Do Maxovej izby. Ali, nepôjdeš do svojej veže, kým ju neprehľadám a nenájdem ďalšie veci.“

Max s Alicou sa na seba zdesene pozreli. Čo, ak nájde tajné dvere? Mama bola staviteľka. Možno jej bolo zaťažko rátať ovce alebo naháňať stratené zvieratá, ale v architektúre sa vyzнала. Ak objaví vchod do ich tajnej dielne, všetko bude stratené.

Chvatne prikývli a vbehli do domu.

Stáli pri okne a sledovali, ako Maxova mama osádza na záhrade štyri fakle a kope priekopu, ktorá by zastavila lenivo tečúcu lávu. „To je zlé,“ povedal Max, „a bude horšie, keď nájde dielňu.“

„Hneď sa vrátim,“ šepala Alica a odbehla preč.

Max zostal pri okne a dúfal, že nech sa Alica pustila do čohokoľvek, bude rýchla. Nechcel neposlúchnuť mamu, keď už si jeden trest odpykával. Stal by sa z toho kolobeh trestov a musel by zostať zavretý vo svojej izbe do tridsiatky.

Sledoval svoju mamu pri práci so zmesou hnevu, že im všetko vzala, a pocitu viny, že jej na to dali vcelku pádny dôvod.

„Zaprela som dvere,“ vyhrkla Alica lapajúc po dychu, keď vbehla späť do izby. „Ak jej nenapadne preboriť stenu, nenájde to.“

„Je to *architektka*,“ povedal Max a uvedomil si, že ich úlohy sa vymenili – Alica povedala hlúposť a bol to on, kto ju musel vrátiť na zem. „Myslíš si, že som neskúšal skrývať veci do múrov?“

„Tak čo, proste počkáme, kým nás vyhodí?“ spýtala sa Alica a tiež prikročila k oknu. Priekopa už bola dosť dlhá a slnko zapadlo. Za kruhom svetla z faklí už vrčali potvory, ale Maxovej mame boli ľahostajné. Max vedel, že keby bola nejaká z príšer taká hlúpa a rozhodla sa zaútočiť, hnev jeho mamy by s ňou spravil krátky proces.

„Na niečo čakáme, ale vlastne neviem na čo,“ povedal, „takúto nabrúsenú som ju ešte nevidel. Keď som sa takmer utopil, bola aspoň ustaraná. Teraz len zúri. Hádám som mal nechať jedného z kostlivcov, nech ma zasiahne.“

„Asi nemôžeme spraviť nič, kým sa nedozvieme rozsudok,“ vzdychla Alica.

„Ty si strašne poslušná,“ povedal a hodil sa na posteľ, „držíš sa pravidiel ako taká ovca.“

Uprela na neho kamenný pohľad: „Očividne nepoznáš ovce. Držia sa toho, kto vedie stádo, určite nie pastiera.“

„A kto vedie stádo?“ spýtal sa a zvrátil obočie.

„Tá, ktorá má zvonec okolo krku. Obyčajne najstaršia bahnica alebo baran.“

„Aha,“ povedal, „a ako sa taká ovca vzbúri proti vodkyňi stáda?“

„To nechcem rozoberať,“ odpovedala netrpezlivo, „nemôžeme sa vzbúriť, kým ani nevieme, proti čomu. Rozhodneš sa ujsť, lebo si myslíš, že ťa chce vyhodiť, a pritom možno bude chcieť len tolko, aby si posadil nové tekvice.“

„Nepoznáš ju tak ako ja,“ zamrmlal.

„Viem,“ znova vyzrela z okna, „vyzerá unavene. Mali by sme jej ísť pomôcť.“

„Myslíš, že to nám prílejší?“ spýtal sa Max.

„Má to pomôcť *jej*, nie *nám*,“ vzdychla, „ale asi máš pravdu. To by asi spôsobilo viac škody než osohu.“

„Ver mi, teraz sa potrebuje iba upokojiť,“ povedal Max a civel do stropu.

Slnko už dávno zapadlo a svetla v izbe riadne ubudlo. „Už je tma, vracia sa dnu,“ ohlásila Alica. „Poď, zistíme, na čom sme.“

Alica sa obrátila k dverám, no po pár krokoch sa zastavila a dodala: „Ach, a keby som ja bola ovcou, bola by som vodkyňou stáda.“

Keď sa vrátila do domu, mala Maxova mama nezvyčajne dobrú náladu. Kým odkladala náradie, tak si pískala, a keď začala prehľadávať Alicinu izbu, začala si hmkať pesničku. Ich tajnú dielňu si nevšimla.

Na večeru mali prihorený tekvicový koláč. Alica s Maxom sedeli a dívali sa na osobu, ktorá vskutku vyzerala ako Maxova mama, avšak nemohla to byť ona, pretože nelamentovala o jeho bezpečí ani na nich nekričala pre ich sprosté chyby. Len sedeli a rozprávali sa. Vlastne, rozprávala iba ona, kým deti sedeli, poplašene sa na ňu dívali a čakali na svoj trest.

„Keď som bola mladšia,“ povedala, „stínala som strom. Odrazu na mňa z jeho koruny popadali pavúky.“ Prerušila rozprávanie, aby si odhryzla z koláča, a pokračovala ďalej: „Padli mi na hlavu, pobehovali hore dolu, niekoľko z nich ma uhryzlo,“ zasmiala sa, „bola som

vydesená a začala som kričať.“ Postupne na oboch uprela významný pohľad, aby pochopili váhu jej slov. „Bola som najnadanejšia učnica architektúry a bála som sa pár pavúkov,“ zhlboka sa nadýchla, „a tak, aby som si zachovala tvár, som ich všetky pomlátila a popučila lopatou. Ako besná som tou lopatou mávala hore-dolu, trieskala okolo seba na všetko, čo sa pohlo. Spravila som väčšiu škodu, než som chcela, len aby som nevyzerala hlúpo. Spravila som hrozný neporiadok, ale školník sa aspoň potešil, že mal vďaka mne hodváb, z ktorého vyrobil tetivy do lukov.“

„Hmm...“ vydal zo seba Max.

„To je... fajn?“ povedala Alica.

„Dnes ste obaja premýšľali rýchlo. Za pochodu. Dokázali ste sa ubrániť. Osekanie toho stromu bolo nápadité riešenie, Max. A tvoje luky, Alica, tie boli vynikajúco zhotovené a pravdepodobne vás oboch zachránili. A keď nad tým premýšľam, mňa tiež. Chcem len povedať, že som na vás hrdá,“ povedala. Znova si odhryzla z koláča a dodala: „Nemyslíte si, že sa nehnevám. Nechápem, prečo ste sa rozhodli dolo-vať v tom kopci a neviem, odkiaľ máte všetko to náčinie. To si vezmem so všetkým ďalším, čo nájdem. Zajtra sa postaráte o tú lávu na záhrade, obrobíte pôdu a zasadíte nové tekvice.“

Max splasol. Myslel si, že nezvyčajne dobrá nálada jeho mamy znamená, že žiaden trest nebude.

Alica si odkašľala: „Ehm, tá jaskyňa, čo som objavila v kopci... Čo ak z nej vylezú ďalší kostlivci? Kopec stále nie je uzavretý.“

„Nuž, keď zo zátočiny poodnášate dosť vody, aby ste lávu ochladili, budete mať dosť kamenia na zatarasenie diery v kopci, nie?“ navrhla mama.

Max si predstavoval, ako chodí hore-dolu po vodu, ako vynáša na kopec kamene a zastonal. „Mama, veď si vravela, že nechceš, aby som sa priblížil k vode,“ povedal a dvihol obočie.

„Lenže to bolo pred vašim dobrodružstvom s lávou a kostlivcami, však? Som si istá, že vedro s vodou ti neublíži,“ odpovedala mu milým hlasom.

Max sa zarazil. Na to nemal argument. Zvláštnym spôsobom ho tešilo, že hoci ho čakalo domáce väzenie, sadenie tekvíc a k tomu stratili všetky nástroje, mama sa upokojila, aspoň čo sa týka jeho bezpečia. Minimálne ohľadom vody. V očiach jej stále planul oheň, ale uznala, že toto nebolo rovnaké nebezpečenstvo ako to, keď sa topil.

Vtedy to bola celkom iná situácia. Možno pri mame bude môcť v budúcnosti zmeniť vodu. Možno sa na tej veci s kostlivcami a lávou v budúcnosti zasmee, ale ak by zistila, čo ukryl v ich tajnej dielni, jej hnev by nemal konca.

Ani Alica nemala potuchy o jeho zamurovanej skrýši. Max však vedel, že skôr či neskôr jej to bude musieť prezradiť.

Rozhodol sa, že zatiaľ bude najlepšie to z dielne odnieť. Čo sa týka oboznámenia Ali, rozhodol sa pre „neskôr.“

V tomto už nemôžeme pokračovať.

Alica ležala vo svojej posteli a cez strešné okno sledovala mesiac, plaviaci sa po oblohe. Nemohla riskovať, že stratí svoj posledný domov. Samozrejme, že Maxova mama sa jej nevyhrážala vyhodením, ale nevedela, koľko takýchto problémov ešte znesie.

Avšak ako tak ležala a snažila sa samu seba presvedčiť, že už neporuší pravidlá, uvedomovala si, že remeselníctenie jej bude chýbať. Tak premýšľala nad tým, ako si ospravedlniť výrobu ďalších nástrojov bez toho, aby sa dostala do problémov. Hoci mali zakázané ďalej kopať v kopci, Maxova mama nepovedala, že sa nemôže zlepšovať vo výrobe kvalitných nástrojov.

Snažila sa predstaviť si, ako by to mohlo vyzeráť. Mohla by svoje výrobky odnieť do dediny a predáť ich za materiál. Z toho by potom

mohla vyrábať ešte lepšie nástroje. Potom by mohla za ešte kvalitnejší materiál predať tie, získať tak ďalší materiál...

Z úst jej vyšiel frustrovaný povzdych. Rada vyrábala, ale z tejto predstavy na ňu dýchala prázdnota. Čo z toho, keď vyrobené nástroje nijako nepoužije? Jedného dňa chcela vyrábať ešte lepšie veci, hlavne brnenie a zbrane. Na to by však potrebovala veľa surovín a najlepších spôsob, ako ich získať, je dolovať.

Na strešné okno dopadol tučný pavúk a hneď odcupotal preč. Vylakalo ju to, ale spomenula si na Maxovu mamu a zasmiala sa. *Povedala, že moje luky boli kvalitné a že vďaka nim sme sa zachránili*, spomenula si Alica. *Povedala, že je na nás hrdá.*

Alica sa zaľala a pomyslela si, že keď ich nedokázala poraziť láva a kostlivci, neporazí ich už nič. Je nadaná remeselníčka – Maxova mama to povedala – a chce sa zlepšiť a začať vyrábať zbrane a brnenia, o ktorých vždy snívala, aby mohla chrániť ľudí, ktorých ľúbi.

Vyhrabala sa z postele, pustila sa dolu schodmi a v hlave jej vírili obrazy epických brnení. Dvere do dielne boli dokorán otvorené a zovrelo jej srdce. Vnútri bol však iba Max. Skláňal sa nad truhlicou a vyzeralo to, že upratuje ich zvyšné zásoby.

Keď vošla, Max vzhliadol: „To ti trvalo. Kde si bola?“

„V posteli. A ty si mal byť tiež,“ povedala a plne si uvedomovala, že ho hreší za to, čo sa tu chystala urobiť sama. „Nemohla som spať.“

„Ani ja. Uf, ale bola nazúrená!“

„Mala na to plné právo, Max,“ Alica si zamyslene hrýzla spodnú peru, „a práve preto musíme ísť naspäť. Tam nás nechytí.“

Max prekvapene dvihol obočie: „Vážne? Mal som dojem, že to chceš vzdať a byť poslušné dievča.“

Napadlo jej, že mu povie o svojich cieľoch, ale odrazu jej to prišlo hlúpe a nechcela to vysloviť nahlas. Tak len pokrčila pleciami.